

vejebringe en Del af de Penge, som man anser det for fornødent at faa ind i Statskassen, gennem en Afgift paa Arv. Tanken om en Forøgelse af den nuværende Arveafgift kan vi fra vor Side give Tilslutning. Vi er rede til en Forhandling med Finansministeren om en Forøgelse af Arveafgiften paa de større Formuer og for fjernere Slægtninges Vedkommende med det Formaal at tilvejebringe et Beløb som det, her foreslaas. Derimod kan jeg for min Del ikke erkende, at den Form, man her har valgt for denne Afgift, er tilfredsstillende. Jeg er af den Opfattelse, at den Kritik, der paa dette Punkt er fremført af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, i sig selv er berettiget. Der kan ikke være Tvivl om, at de Satser, den bestaaende Arveafgiftslovgivning regner med, er langt finere afstemt og i langt højere Grad tager Hensyn til de Forhold, der bør tages Hensyn til, end Tilfældet er med det System, som er anvendt i dette Lovforslag. I den bestaaende Lovgivning tages der Hensyn til, om Familien er stor eller lille, og den børnetalrige Familie stilles bedre med Hensyn til Arven, end hvor kun en enkelt arver et stort samlet Beløb. I Lovforslaget, som det her foreligger, tages intet Hensyn dertil. Der tages i den bestaaende Lovgivning Hensyn til, om det er fjernere eller nærmere Slægtninge, der arver. Som Lovforslaget her foreligger, tages der heller ikke Hensyn dertil. Jeg tror derfor ikke, det vil være rimeligt at forlade det hidtidige Grundlag og gaa over paa det her foreslaaede. Derimod kan vi, som sagt, for vort Vedkommende give Tilslutning til en saadan Forøgelse af den samlede Afgift som den her planlagte.

Finansministeren (Bramsnes): Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, der var Ordfører for Partiet Venstre, udtalte sig saavel imod den Tanke at forøge Afgiften af Arv som imod at gøre det paa den i Lovforslaget foreslaaede Maade, og det ærede Medlem gav jo nogle enkelte Oplysninger om, hvorledes Arveafgiftslovgivningen havde været lige fra den Monradiske Lovgivning af 1861 til det ærede Medlems egen Lovgivning i 1922. Ja, jeg er ikke i Tvivl om, at der er foregaaet en interessant Udvikling i Skattelovgivningen i dette lange Tidsrum, men jeg har Indtrykket af, at det ærede Medlem mener, at nu bør Skatteudviklingens Æra være slut, nu har vi naaet det, der skal naas med Hensyn til Skatter og Skatteformer i Danmark, nu maa Solen staa stille i Gideons Dal, nu maa Historien standse paa dette Omraade, der

er ikke mere at udrette. Jeg er ikke helt enig med det ærede Medlem i disse Synspunkter. Jeg kan godt tænke mig, at der baade paa dette og paa andre Omraader trænges til en vis Udvikling af de Skatteprincipper og Skattesystemer, vi har, og jeg for mit Vedkommende vil gerne medvirke til en saadan. Men navnlig mente jo det ærede Medlem, at dette at beskatte Dødsboer, altsaa at beskatte Arvemassen, i sig selv var et daarligt Princip. Hvis det var et Princip, der stod alene, uden at man tog Hensyn til andre Ting ved Afgiftens Beregning, vilde jeg være ganske enig med det ærede Medlem. Men efter min Mening er der tre Principper, der bør tages Hensyn til ved Beregningen af Arveafgiften, og det er: Arvemassens samlede Størrelse, Arveloddernes Størrelse, naar Arven er uddelt, og endelig Slægtskabsgraden. Det er de to sidste Principper, der er afgørende ved den Arveafgiftslovgivning, vi nu har, og det er ogsaa to meget vigtige Principper, som det aldrig kunde falde mig ind at ønske ikke skulde præge en Arveafgiftslovgivning. Men der mangler alligevel Hensyntagen til det tredje Element; det kan komme til at spille en Rolle paa adskillige Omraader, at der ogsaa er en Mulighed for at bestemme Arveafgiftens Størrelse efter den samlede Arvemasses Størrelse.

Derfor kan dette Lovforslag ikke ses som et isoleret Forslag om Arveafgiftslovgivning i Danmark. Hvis dette skulde være den eneste Lov, der kom til at gælde om Arveafgift i Danmark, vilde jeg aldrig have fremsat Forslaget i den Form; men det er netop efter min Mening fremsat som et Supplement til den gældende Arveafgiftslovgivning, fordi denne udelukkende tager Hensyn til disse to vigtige Ting, som der skal tages Hensyn til, men ikke tager Hensyn til den tredje, Arvemassens samlede Størrelse. Derfor er det ganske naturligt, at man ikke ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag har søgt i Detailler at samarbejde det med de to andre Principper, nemlig Arveloddernes Størrelse og Slægtskabsgraden, men man har dog indirekte taget Hensyn dertil, at ved den stigende Skala for Arvemassen jo i sig selv praktisk talt maa antages at faa Betydning for Arveloddernes Størrelse. Der er jo en nogenlunde stor Sandsynlighed for, at Arvelodderne er større, naar Arvemassen er større, end naar den er mindre, saa i sig selv ligger der i denne stigende Skala, som her er foreslaet, praktisk talt en Hensyntagen til, at de store Arvelodder vil komme til at betale mere. Det er ikke gradueret saaledes ud, at man